

LBRIS

We know
books

MATEI-DACIAN BOBOC

AMURGUL, UN ALTER EGO

//bestseller

Chişinău
2023

a tăcerii ori vorbindu-mi prin prisma cărților pe care le citeam. Eram copleșită de prezența amurgului, fiindcă știam că amurgul era viu. Îmi vedeam chipul reflectat în înfățișarea lui. Puteam simți atingerile lui, asemeni alor mele. Puteam auzi vorbele lui destăinuite prin vocea mea. Amurgul era făptura plăsmuitoare a chipurilor nesfârșite, iar chipul meu plutea etern printre celelalte figuri necunoscute. Amurgul era *eul* celor care aveau nevoie neștiută de el.

Amurgul era un alter ego.

COPILĂRIA

Copilăria este inima tuturor vârstelor.

-Lucian Blaga

1.

Cât de minunat este că nimeni nu trebuie să aștepte niciun moment înainte să înceapă să facă lumea mai bună.

— Anne Frank

Razele soarelui se strecurau, printre frunzele arborelui din grădină, izbutind să pătrundă în camera întunecoasă. Simțea țesătura aspră a păturii atacându-i pielea lipsită de orice fel de zgârietură. Se trezise cu mult timp în urmă, ca în fiecare dimineață, rămânând însă neclintită, înfășurată în așternuturile sale. Auzea zgomotele, cu care era obișnuită, din camera de alături, vocile care-o linișteau adesea. Rămânea astfel, privind dincolo de fereastra aburită din cauza gerului tomnatic de-afară. Părul blond, rebel, îi acoperea ochii albaștri, radioși, scânteietori, lăsând chipul său inocent să strălucească în lumina difuză a dimineții. Se ridică, își puse mâinile în jurul feței, pentru a se dezmetici și se așeză pe marginea patului, lăsându-se purtată de primele gânduri care-i năvăliseră în minte.

Podeaua holului scârțâia, în urma unor pași ușuratici. Ușa camerei se deschise brusc, iar prin crăpătura mică, o femeie o privi preț de câteva secunde, iar mai apoi, năvăli în încăpere, cu aceeași pași frivoli. Femeia se așeză pe fotoliul rupt și prăfuit de lângă pat, privind-o pătrunzător, însă blând.

— Te-ai trezit de mult, Luciana? o întrebă femeia, neașteptând parcă un răspuns, făcându-se comodă, fiind absorbită de lăncezeala fotoliului parcă obosit. Lucy o privea ca de fiecare dată, dulce, lăsându-și chipul invadat de un zâmbet delicat. Femeia, mama sa, Erica, o femeie frumoasă asemeni Lucianeii, cam sfirijită, însă cu chipul distins, cu o privire suavă, o așteptă pentru a se trezi, pe

fotoliul prăfuit, pe alocuri chiar rupt. Era îmbrăcată cu un pantalon de un gri murdar, sau mai bine zis un bleu deschis și un pulover antic. Ochii săi erau verzi și parcă în miezul lor era sculptat un emerald, ori un pictor încă nedescoperit aruncase o nuanță atât de stranie, însă atât de aparte deasupra irisului. Însă, chiar și cu modestia sa, frumusețea-i putea fi dezvelită cu ușurință.

Își aranjă patul și urmă ritualurile zilnice de dimineața, atunci când era poate, pentru ea cea mai abundentă lenă și cea mai pătrunzătoare trândăvie. Mai apoi, deschise ușa de lemn masiv a camerei, privind din tocul acesteia sufrageria mică. Pe canapeaua ruptă, deja antică, asemeni majorității obiectelor din casa lor, care stătea neclintită în același loc de ani întregi, lenevea tatăl ei, Alfred, iar pe fotoliul de lângă marea bibliotecă împânzită de vechile cărți încă de pe vremea în care oamenii voiau să pășească în alte lumi, încă din vremurile în care lumea întregă se plictisise de frământările vieții cotidiene, citea fratele lui Lucy, Carter.

— Neața! îi salutase ea, încă încurcată în mrejele viselor. Fusesse, la rândul ei salutată de Alfred, care ridică ochii, privind-o pentru câteva momente, zâmbindu-i cu același surâs scurt, prea bine cunoscut, ca mai apoi să se întoarcă la filmul care-l acaparase încă din primele ore ale dimineții.

Cu toate că Alfred era fermier, Lucy nu avea o pasiune pentru animale ori pentru plantele din grădină, iedera ce se cățara pe zidul de piatră al fermei ori mușcatele așezate în glastrele de sub ferestre. Era o singură viețuitoare și o singură plantă care erau cu totul speciale pentru ea. Luna, iapa care câștigase felurite premii la concursurile anuale din oraș, cea care păstra vii amintirile copilăriei sale și *Stejarul Fericirii*, arborele ce dăinuia în același loc de aproape un secol, încă de când ferma și casa fuseseră construite de bunicul său.

În acea dimineață, după ce luă micul dejun, se îmbracă cu o haină groasă de iarnă, deși era abia începutul toamnei, îndreptându-se către porțile mari ale fermei. Continuă să pășească pe pământul umed, după furtuna ce tocmai se refugiase spre alte meleaguri. Luna era pe-atunci singura prietenă a sa. Era singura căreia-i putea vorbi sincer, căreia nu-i putea ascunde nimic. Poate că era tipic copilăriei, ori poate toate acestea-i erau predestinate,

LIBRIS | We know books

însă simțea o pură dragoste față de Luna, o prietenie care ferecase felurite gânduri și sentimente ascunse.

Își amintise pe-atunci, stând pe fânul cald, risipt pe podeaua fermei, își amintise de-un alt prieten, vechi, sincer, un alt prieten adevărat, un amic singuratic care trăia, undeva departe, asemeni unui ermit. Amurgul cel viu, cel fără de seamăn. Amurgul însuflețit și râvnitor. Amurgul etern. Simțea adesea amurgul sălășluind întru ea. Putea vorbi cu el, iar el auzea, putea să-l atingă chiar, iar el simțea. Amurgul era cu adevărat un prieten, un ascet care trăia în pustiul cerului, acea închipuire care era peste tot, mereu, în fiecare moment, însă putea fi zărit, admirat, iubit doar într-o clipă, momentul tăcerii depline, clipa simțirii. Momentul acela era cel mai de preț. Căci, atunci când simți amurgul, de-abia atunci te simți întreg, iar dacă amurgul îți simte atingerea, îți simte gândurile și vorbele, atunci ești deplin, iar amurgul este un *alter ego*. Iar ea, de fiecare dată când privea amurgul, simțea o înviere a unei vechi prietenii care urma să dureze o veșnicie. Căci de fiecare dată, când soarele se tăia în dungi late, risipindu-se în netezimea râului, atunci prietenia se destrăma și învia, iarăși și iarăși, când amurgul își arăta unica splendoare. Ea nu știa, însă amurgul era o părticică din trupul ei, un chip neștiut al ascunzișurilor sufletului.

Stejarul Fericirii stătea nemișcat de ani buni, acolo în grădina casei, vis-a-vis de ferma în care ea își petrecea timp îndelungat. Se gândea adesea la prietenia arborelui cu amurgul, fiindcă știa că deși existau adesea dojeniri între ei, în sufletele amândurora exista o prietenie adevărată. Prietenia lor începea în fiecare seară, atunci când amurgul își arăta strălucirea, împărțâșind *Stejarului Fericirii*, razele sale deslușite, limpezi.

Amurgul era de fapt un *alter ego* al fiecărei vietăți pământești. Era *alter ego*-ul oamenilor, vietuitoarelor necuvântătoare, arborilor, florilor și întregii naturi. Vedeă, în fiecare dintre acestea tot ce era mai bun și mai frumos, tot ce era perfect. Căci fiecare ascundem înlăuntrul nostru măcar o picătură de frumos, măcar o infimă perfecțiune, o efemeră strălucire. Și amurgul, un *alter ego* vede toate câte ascundem întru noi, însă ia asupra sa numai ce-i perfect, frumos și cât mai strălucit.

Ridicându-se de pe fânul jilav, se repezi către ușile fermei, privind pentru câteva momente înapoi, către animalele nepăsătoare ce viețuiau în ascunzișurile lor prietenoase. Se gândea adesea dacă amurgul există și pentru acele animale, dacă amurgul le este prieten și lor sau dacă doar ea își putea imagina toate acelea. Dacă amurgul era doar o închipuire, dacă prietenia lor era neînsemnată, un vis ce era tănuț în gândurile minții. Poate că amurgul nu era acel *alter ego* plăsmuit în propriile-i dorințe, ci un simplu asfințit de soare, care dăinuie doar pentru câteva clipe. Însă știa că instinctele nu o înșelau niciodată și că într-adevăr amurgul era o parte din viața ei, era o altă închipuire a sa, o făptură fără viață, însă cu suflet, o făptură mută însă grăitoare, o făptură născocită însă reală.

O picătură de apă se prelingea pe fruntea ei. După câteva momente, o alta. Cerul era de un cenușiu, un fumuriu cețos. Negura cerului, pe care-o privea cu o curiozitate neobișnuită o ducea cu gândul la viață și la cât de perfectă sau alteori imperfectă poate fi ea. La viață și la cât de unice sunt unele momente, la incomparabilul fiecărei clipe a vieții. Și cerul era asemenea. Cerul care uneori este perfect, alteori nu, însă cu toate acestea, fie el perfect sau nu, fie el grăitor sau fad, fie el splendid ori nu, el e unic, în fiecare moment. O ploaie de toamnă începuse, încetul cu încetul, stropii fiind oprți de pământ, lăsând în urma lor sunetul, sunet care se întetea cu fiecare cădere.

Se trezise din visul ei ciudat, gândindu-se la ceea ce tocmai se sfârșise. Era ceva ce-o frământa, sau poate erau doar gânduri copilărești. Căci niciodată nu mai gândise astfel. Iar viața, viața-n sine până atunci o știa prea bine, pentru ea fiind ideală, ori poate astea erau alte gânduri ale copilăriei, alte gânduri pline de întortocheri și împotmoliri, ca șerpuirile unui drum de munte.

Ridicându-se de pe pământ, se apropiase de ușa casei, însă cu aceleași sentimente, care-i rămaseră ascunse undeva, în refugiile minții, în cotloanele încălcite, în care pătrunde lumina difuză a unei seri de vară, însă cotloanele acelea prin care oameni cu poveri ascunse ori indivizi cu o iscusință aparte își ascund gânduri confuze, însă ușor conturate.

2.

*Pământul natal să-ți fie sacru.
Străduiește-te să-i faci cinste, să-i fii de folos.*

-Revai Miklos

Cel mai de preț loc, tărâmul veșnicului său legământ cu natura, căreia îi datora existența era Miltenberg, un oraș german de la malul splendidului râu Main. Ferma familiei era situată la periferia orașului, la finalul unui drum pietruit îmbătrânit de povara timpului. Era cu dibăcie construită acolo, la poalele munților și ascundea, poate vechi istorii necunoscute ori povești tainice și neafiate. Asta gândea Lucy adesea, noaptea pe când privea tavanul camerei sale mici, așteptând ca somnul să câștige războiul nesfârșit cu nedormirea.

Centrul orașului Miltenberg era ispita tuturor oamenilor. Piața pavată, sămburele așezării de la poalele munților glorioși, locul din care o luau din loc toate străzile și ele pavate cu dalele acelea mari de piatră, atât de frumos sculptate, înconjurată de case unice, deosebite, cu o arhitectură genială. Oamenii din oraș se întâlneau în fiecare seară, în micuța piață, pe care aceștia o numeau *Piața Centrală*, fiindcă era chiar inima micului oraș, locul de unde razele strălucitoare, înfășurate în acoperământul pietruit, pornesc întortocheate printre casele misterioase. În centrul orașului se înfăptuiau cele mai de seamă clipe, atunci când oamenii se adunau și sărbătoreau împreună, după obiceiurile străvechi.

Ferma familiei Brown era tăinuță acolo, la marginea naturii, casa minunată, în care aceștia locuiau și grajdurile de dincolo de porțile înalte. Avea o grădină interioară superbă, în miezul căre-

ia își aruncase în abis rădăcinile, stejarul perimat cu frunze late, deosebite, care pentru Lucy păreau într-un fel sau altul unice, deși întâlneau mulți alți arbori până atunci. Casa era de-a dreptul minunată, îngrijită, vopsită într-un bej închis, cu lambriuri albe, iar mușcatele roșii dăinuind în glastre lungi, sub ferestrele firești, nemțești. De cum intrai pe ușa casei, holul cel lung, strâmt, ce avea în capăt scările de lemn se încrucișa cu sufrageria prăfuită, parcă sosită din antichitate și cu ușile camerelor celor doi frați. Biblioteca cu cărți vechi, care erau citite rând pe rând de Lucy, deși ea avea prilejul de a vizita biblioteca din oraș era fascinantă, datorită apariției sale rebele, în mijlocul sufrageriei. Ferestrele bucătăriei însă erau de-a dreptul fabuloase – aveau asupra lor, pictate cu măiestrie, vitralii cu scene superbe, oglindind felurite întâmplări ori obiecte, pe care Lucy nu le deslușise încă.

În după-amieze, ea își petrecea timpul fiind purtată de pajiștile ce înconjurau ferma, împreună cu iapa sa, alteori citind sub stejarul din grădină ori sub umbra arborilor ce apăreau subit, asemeni unor fantasmе, în inima lanurilor, sau stând pe banca inertă ce privea neîncetat asfințitul, de pe podul Main, până seara, sub lumina anticului felinar. Luciana își iubea orașul, la fel ca majoritatea oamenilor ce locuiau pe acele meleaguri, fiindcă - vorba lor, *De ce să nu-l iubești, când e așa cum e?* Era fascinată de autenticitatea Miltenberg-ului, de casele îmbătrânite din așa-zisa *Piața Centrală* sau cele de-a lungul străzilor pavate, de prăvăliile de la parterul caselor sau de tarabele acoperite ale țăranilor din satele de la mare depărtare.

Pe bulevardul Wurzbürger, cel ce cotea la fiecare câțiva pași, purtându-te de fiecare dată ba la stânga, ba la dreapta, se aflase locul care-o fascinasе pe Lucy o lungă perioadă de timp, Biblioteca Miltenberg, într-o clădire medievală cu etaj, fapt atât de cotidian. Obișnuia să meargă la bibliotecă în fiecare săptămână, atunci când venea împreună cu Erica și Alfred în oraș, pentru a lua parte la târgul din Piața Centrală. Își aranjau deseori legumele pe rafturile mici tarabe de la finalul pasajului nesfârșit al târguitorilor, așteptând. Așteptând neantul.

După ce se întorcea seara din oraș, în serile când stătea pe treptele cafenelei sau prin parcuri, Lucy adora să poposească sub ste-

LIBRIS | We know books

jarul din grădină măcar pentru câteva momente. Iubea cum căte o frunză cădea din amalgamul pe care arborele le purta asupra-i, ca și cum acesta și-ar fi vărsat lacrimi aurii, lacrimi aurii care-i încântau pielea cu fiecare atingere, pe când razele soarelui de la chindie năvăleau printre crengile dese. După acele câteva clipe, simțea fericirea nemaipomenită, acea euforie care era zugrăvită pentru câteva clipe în adâncul sufletului său, însă mai apoi pierzându-se în vidul uitării. Fata numise copacul din grădină *Stejarul Fericirii* și considera că acesta avea puteri supranaturale, precum mulți oameni credeau că stejarul este nu-știu-ce simbol ori ființă nu-știu-de-care, că înseamnă ceva în semnele zodiacale ori în cărțile de vrăjitorie. *Neadevăruri muribunde!*

Citise multe cărți, unele existând în biblioteca casei, altele împrumutate pe furiș de la biblioteca din oraș însă nu putuse a se hotărî la un volum preferat. Și deseori stătea pe marginea patului ei, privind dincolo de fereastră către stejarul mult iubit, hotărând în gând o carte preferată, una care să-i fi schimbat viața într-un moment ostenitor. Nu exista. Cartea aceea, pe care o dorise existentă, măcar într-unul dintre nenumăratele gânduri ce-i năvăleau în mintea inocentă era invizibilă. Toate acestea reprezentau de fapt pentru ea, o dorință ascunsă. Își dorea, din tot cugetul său să poată avea un lucru, fie el și cât se poate de neînsemnat, un lucru care să-i schimbe viața subit, brusc, atât de neașteptat. Voia să aibă parte de dragostea pe care numai eternul o poate dărui, acea dragoste care vine dintr-o puternică ardoare, mai apoi preschimbându-se în purul adevăr. Poate totul era o aspirație deșartă, ori poate destinul nu-i era făurit în acest chip, însă năzuința nu putea fi oprită, nu astfel.

Deseori, noaptea tatăl său pleca pe banca de sub *Stejarul Fericirii*, privind cerul cu ochii săi sticloși, dar triști atunci când privea bolta nemărginită, pe când era aflată sub negura nopții. Era gânditor, posomorât și adesea temător, fiindcă toate aceste sentimente se puteau citi pe chipul lui, vag însă totodată limpede. În fiecare noapte în care Alfred ieșea în grădină, ghemuindu-se sub *Stejarul Fericirii*, Lucy se trezea. Se așeza pe fotoliul din fața ferestrei, privind printre pliuurile perdelei bleumarin ce o învăluia, gândurile

fiindu-i năvălitate de secretele lumesti, atât de debordante și atât de insuportabile.

Fusese o dimineată agasantă. Tărâmul viselor o părăsise încă de la primele ore, atunci când soarele se ivea dincolo de râul Main, reflectându-se în netezimea apei. Era uimită de adierea proaspătă a vântului frivol și de soarele ce părea să-și arate adevărata tărie. Se trezise cu noaptea-n cap, îmbrăcându-se cu o bluză roșie, ce avea un trandafir brodat deasupra buzunarului și cu perechea de blugi bleu-închis. Așezându-se pe marginea patului, rămase pe gânduri câteva clipe. Avuse o noapte nu prea fermecătoare. Cu puțin timp după miezul nopții, îl văzuse pe Alfred, ieșind în grădină, așezându-se ca de fiecare dată, ghemeuit pe banca de sub *Stejarul Fericirii*, privind către cerul posomorât, pe care de-abia se puteau distinge câteva corpuri prea luminoase. Rămase astfel, cu privirea țintită către tatăl său, care era învăluit în melanjul gândurilor stranii.

Ridicându-se, lăsând în urma-i patul scârțâind, ieși din camera sa ascunsă încă în întunecime. Podeaua holului scârțâia sub tălpile picioarelor ei, însă zgomotul era deja normal, o banalitate. Ieșind în grădină, inhală aerul proaspăt adus de adierea vântului tomnatic, mergând câțiva pași înspre porțile grădinii, întorcându-se apoi, în tocul ușii casei cu același mers satiric. Așezându-se pe banca de sub stejar, lăsându-și capul lipit de spătarul scund al ei, privi către frunzele ce zideau coroana aurie a stejarului, lăsând printre rupturile lor ca razele strălucitoare, ba chiar scânteietoare ale soarelui dimineții să izbutească voiajul îndelungat, până la pământul umed.

Orele dimineții trecuseră cu repezimea firească, iar primele ceasuri ale după-amiezii se așternuseră egoiste. Ieșind pentru a doua oară în acea zi, în grădina casei, cu gânduri neînsemnate, o luă la pas, străbătând cărarea pietruită ce cârmuia printre cele câteva coline, oprindu-se pe banca ce stătea nemișcată peste lespedeza învăluitoare a podul Main. Putea simți o seninătate, o castitate a aceluși loc. Liniștea care-i cucerise sufletul, ascultând sunetele apei învălurate